

ZDRÁVA BUĎ, KRÁLOVNO NEBE,
zdravas, andělí slaví tebe,
zdravas, Mátí, zdravas, bráno,
z níž je světu světlo dáno.
Plesaj, Panno oslavená,
nade všedny vyvolená.
Zdráva buď, lilie čistá,
přizlouvej se za nás u Krista.

K A L E N D Á R I U M

Č E R V E N

1. sv. Justina, mučedníka
2. slavnost Těla a Krve Páně
3. sv. Karla Lvangy a druhů, mučedníků
5. 10. neděle v mezidobí
6. sv. Norberta, biskupa
10. slavnost Největšího Srdce Ježíšova
11. sv. Barnabáše, apoštola
12. 11. neděle v mezidobí
13. sv. Antonína z Padovy, kněze a učitele církve
15. sv. Víta, mučedníka
19. 12. neděle v mezidobí
21. sv. Aloise, řeholníka
22. sv. Jana Fishera, biskupa, a Tomáše Mera, mučedníků
24. slavnost Narození sv. Jana Křtitele
26. 13. neděle v mezidobí
28. sv. Ireneje, biskupa a mučedníka
29. slavnost sv. Petra a Pavla, apoštolů
30. sv. prve mučedníků římských

Č E R V E N E C

3. 14. neděle v mezidobí
4. sv. Prokepa, opata
5. svátek sv. Cyrila, mnicha, a Metoděje, biskupa, patronů Evropy a hlavních patronů Moravy
6. sv. Marie Gerattiová, panny a mučednice
10. 15. neděle v mezidobí
11. svátek sv. Benedikta, opata, patrona Evropy
14. bl. Hrozenaty, mučedníka
15. sv. Benaventury, biskupa a učitele církve
16. Panny Marie Karmelské - svátek Mariánského roku
17. 16. neděle v mezidobí

22. sv. Marie Magdaleny

24. 17. neděle v mezidobí

25. svátek sv. Jakuba, apoštola

26. sv. Jáchyma a Anny, rodičů Panny Marie

27. sv. Gerazda a druhů

29. sv. Marty

31. 18. neděle v mezidobí

S R P E N

1. sv. Alfonsa z Liguori, biskupa a učitele církve

4. sv. Jana Marie Viennaye, kněze

5. Posvěcení římské baziliky Panny Marie - svátek Mariánského roku

6. svátek Proměnění Páně; 10. výročí smrti papeže Pavla VI.

7. 19. neděle v mezidobí

8. sv. Dominika, kněze

10. svátek sv. Vavřince, jáhna a mučedníka

11. sv. Kláry, panny

14. 20. neděle v mezidobí

15. slavnost Nanebevzetí Panny Marie - zakončení Mariánského roku

20. sv. Bernarda, opata a učitele církve

21. 21. neděle v mezidobí

22. Panny Marie Královny

23. sv. Růženy z Limy, panny

24. svátek sv. Bartoloměje, apoštola

27. sv. Meniky

28. 22. neděle v mezidobí

29. Umučení sv. Jana Křtitele

P O V Í D K A N A P R Á Z D N I N Y

Chudý a přece bohatý

Ostře a trochu nakřáple se ozval zvenek na faře v Salzanu. Růžena, sestra pana faráře Dona Sarta, si povzddechla, etěla si ruce do kástru a šla otevřít. Za dvežmi stál chlapec asi třináctiletý, do hněda opálený, černé vlasy nepeslušně naježené do všech stran.

"Slečno," řekl, "jestli by pan farář mohl přijít k naší tetě, na kraji města, tam, co odbočuje silnice do Padovy."

"Pečkej chvílku, zavolám ho. Pojď zatím dovnitř."

Netrvalo dlouho a Don Sarto vyšel na chodbu.

"Carlo", vítám tě! zvolal. "Dlouho jsem tě neviděl. Coš mi přinesl?"

"Jdu kvůli naší tetě, Don Sarto. Buďe mít dítě a chce vás před tím ještě poprosit o požehnání."

Don Sarto přátelsky přikývl. "Rád. Víš co? Svezesť se se mnou. Na voze je místa dost. Snad te kola vydrží - trechu se mi vyviklala. - Růženko!"

Růžena otevřela dveře z kuchyně a tázavě se podívala na bratra.

"Prosím tě, zapráhni mi."

V Růženiných očích zahrálo zvláštní světélko. Kolem rtů jí pohrával úsměv, který vypadal skoro škeďelibě.

"To bohužel nepůjde."

* Carlo čti "Karle"

"Ale jakpak to?" podivil se Don Sarto. Ale vtem se začal rozpomínat. Růžena pomehla jeho paměti: "Neříkej, že jsi zapomenl, žeš dnes ráno koně i vůz už zase půjčil."

"A, pravda. Tak te slych šel pěšky."

"Tak, tak. Každému, kdo přijde, Don Sarto klidně půjčuje vůz i koně. A když je pak sám potřebuje, jsou pryč."

"A jde pěšky," dokončil Don Sarto s úsměvem.

"No právě," neodpustila si Růžena.

"A je te," odpověděl Don Sarto mírně. "Tak jsem si zase vyslechl kázání a Carlo se dověděl, jaký je farář v Salzenu nezodpovědný člověk."

Carlo mávl rukou a chtěl něco odpovědět, ale Don Sarto už jej přátelsky vzal kolem ramen a otevřel dveře.

"Tak pojď, chlapče, půjdeme."

Růžena se za nimi dívala a potřásla hlavou. "Nepolepšitelný," řekla sama pro sebe a vrátila se do kuchyně. A přece se její oči směly.

Pracovala asi hodinu. Dvakrát nebo třikrát mezitím někde zvenil a ptal se po Donu Sartovi. Když se teď počtvrté ozval zvenek, hlasitě vzdychla a zabručela: "Ten zvenek si tu taky neodpočine. Nedivím se, že je celý ochraptělý."

Otevřela dveře. Ale její rozarzelost byla rázem tatem. Před ní stál Don Arturo, farář ze sousedního města, který už delší dobu sliboval návštěvu. Jeho vždy veselá tvář se i teď přátelsky usmívala.

"Dane Arturo! Pojďte dál!" vítala ho Růžena. "Bratr zrovna odešel k jedné ženě. Za chvíli bude zpátky."

Šla napřed a uvedla hosta do skromně zařízeného pokoje. "Moc se, pane faráři, nerezhlížejte. Už dávno sem měly přijít pořádné záclony, ale Giuseppe říká, že chléb pro chudé je důležitější než záclony. Znáte ho."

Don Arturo se usmál. "Trochu to přehání," řekl. "Všechno s mírou, to je zlaté pravidlo, které by si měl častěji opakovat."

"Nevěřil byste," spustila Růžena bez zábran, "jaký je, když začne rozdávat. A já přitom kelikrát nevím, z čeho uvařit. A když něco řeknu, odpoví mi, že nešel na kněze proto, aby se měl líp než doma."

Don Arturo se stále trochu pobaveně usmíval a pak řekl: "Ale, slečno Růženko, tak moc se na něj zase nezlobte. On zkrátka nezná míru ve své dobrotě, a vaše dobrota zase je, že te anášíte."

"Jen jestli on sám to snese," namítla Růžena. "Víte přece, když tu řádila cholera, sám chodil zapotřevat všech'ny nemocná, a když se příbuzní se strachu před nákazou báli mrtvých dotknout, sám je vynášel z domů. Hene, pane faráři, takhle te doopravdy nejde dál. Prosím vás, promluvte s ním, nebo to špatně dopadne. Vám to můžu říct," Růžena ztíšila hlas, jako by se bála, že jí v prázdném domě někde uslyší, "vždyť on už pomalu nemá ani co na sebe! Za mémi zády už zase všechno rozdál a nechal si jen dvě košile."

Don Arturo pokyvoval vážně hlavou. To Růženu povzbudilo a mluvila dál: "Tak je to. A když jsem mu to začala vyčítat, bezstarostně se zasmál, jako velké dítě, a řekl: Te přece stačí. Jednu mám na sobě a druhá se zatím může vyprat. Vůbec, cokoliv mu řeknu, jen se směje a mávne rukou..."

Náhle se její příval slov zastavil a Růžena se zaposleuchala do ticha. I host poslechal a opravdu - z jedné místnosti bylo slyšet tiché kroky. Někde tam byli! Růžena se podívala na Dona Artura očima rozšířeným strachem. Někde se vkradl do domu.

Tiše vstala a opatrně otevřela dveře do chodby. Zvuky se ozývaly zřetelněji a už bylo i poznat, že vycházejí ze spíže. Tam toho sice moc nebylo, ale přece jen... Růžena našlapovala po špičkách chodbou, následována mírumilovným Donem Arturem, který sevřel ruku v pěst. U dveří do spíže se zastavila. Správně, zloděj byl uvnitř. Pane Bože, pomyslela si, kdeví co je te za lupiče, a nakonec mě i s Donem Arturem zabije... Ale sebrala všechnu svou kuráž, zhluboka se nadechla a stiskla kliku.

Dveře se rozlétly a temná postava uvnitř sebou leknutím trhla. A vzápětí Růžena spatřila vyděšený obličej svého bratra, faráře v Salzanu.

"Růžo, tys mě šle vylekela!" ulevil si Don Sarto a pak se rezesaál, potaveně a zároveň bezmocně.

"Tak to vidíte, Dono Arturo!" zvolala Růžena a s křikem ustoupila, aby host nezloděje lépe viděl. Oba kněží na sebe hleděli stejně překvapeně, ale potom se rezesaáli oba. Růžena nevěděla, co si s tím všem má myslet, dávala se z jednoho na druhého a nekonec řekla bratrovi:

"Mně vůbec není do smíchu, Giuseppe. Hubneš za dne na den, a přitom bys všechno jídle rozdál."

"Ale Růženko, chudák stará Tereza je ještě mnohem hubenější a navíc trpí závratěmi."

"Když budeš takhle pokračovat, budeš za chvíli mít závratě taky," odskočila mu Růžena.

"Tak se nezlob," udeřoval ji Don Sarto. "Zatím jsme se vždycky měli čeho najíst. A když myslíš... namaž nám všem třem chleba. A zítra ráno vezmu Tereze kousek tady toho uzeneho, co myslíš?"

Růžena přikývla a povzddechla si: "To je celý on."

"Napolepšitelný," doplnil ji bratr vesele a otočil se k Donu Arturovi: "Zůstaň na večer. Budeš se divit, jakou nám Růženka vystrojí hostinu."

"Ale jen díky tomu, že ti včas překočila tu loupež. Jinak by zas v domě neměla nic."

Odešli spolu do pracovny Donu Sarta. Don Arturo se chystal mu promluvit do duše. Ten se však jen usmál a mávl rukou: "Jen nech! Růžena si stěžovala, vid? Ale ona není taková. Je to ten nejlepšší tvor na světě, jen jí člověk nesmí brát moc vážně. Myslí to seanou příliš dobře, v tom to je."

Don Sarto přistrčil svému hostu krabičku se šňupavým tabákem: "Posluš si. Vyčistí myšlenky a hned se dítáš na věci jinak."

Opět se ozval domovní zvonek. Za chvíli někdo klepal na dveře. Do pracovny nahlédla Růžena.

"Dono Arturo, mohli byste na okamžik?"

"Jistě, rád."

Zanedlouho byl spátky. "Nic důležitého," prohodil jen tak mimochodem.

Seděli a povídali si o všem možném, než je Růžena zase vyrušila:

"Giuseppe, někdo za tebou přišel. Čeká v kanceláři. Jestli chceš, Dono Arturo, pejdte taky."

V kanceláři seděl podomní obchodník s plátnem. Velký balík lněného plátna ležel na stole.

Don Sarto byl peněkuď překvapen: "Co byste si přál, dobrý muži?"

Obchodník se zdvořile uklonil a řekl: "Chtěl jsem se, důstojný pane, septat, jestli snad nepotřebujete pár metrů lněného plátna na košile.

Vynikající zboží, důstojný pane, ještě na stará kolena..."

"Ne, děkuji," přerušil ho Don Sarto, "nic nepotřebujeme."

"Řekle bych, že přece jen něco potřebujeme," namítla Růžena. "Myslím, že bych te měla vědět líp."

"Je te opravdu dobrá kvalita?" zajímal se Don Arturo a znalecky anul plátno mezi prsty.

"Špičková kvalita, důstojný pane!" ujišťoval ho obchodník.

"Tak dobře. Naměřte tak na pět, šest košil."

Obchodník naměřil a ustříhl, poskládal plátno a podal balíček Donu Arturovi: "Prosím pěkně."

"Prosím pěkně, příteli," řekl Don Arturo a podal plátno Donu Sartovi. Ten se bránil: "Ale já jsem nic neobjednal!"

"Te sice ne, ale košile potřebuješ, a proto jsem za tebe objednal já. A teď hleď zaplatit - nebo chceš, aby tenhle dobrý muž přišel o svůj výdělek?"

"Tak už i ty jsi proti mně?" zasténal Don Sarto.

"Ale vůbec ne! Jen jsem si myslel, že bych trochu pomohl tvé sestře, která kolikrát neví, jak tě má živit a šatit."

"Te je spiknutí!" zvolal Don Sarto.

"Říkej si tomu, jak chceš, třeba spiknutí, ale jinak to s tebou nejde."

Růžena mezitím plátno vzala a odnesla do bezpečí. A tak Donu Sartovi nezbylo než sáhnout do kapsy a zaplatit.

Tak tedy přišel farář ze Salzenu k novým keřilím a Růžena, jeho sestra, měla aspen na čas o starost méně. Ale ať dělala, co dělala, Don Sarto byl a zůstal chudým knězem, který sám nic neměl a přitom na všechny strany rozdával a pomáhal. Chudý zůstal i tehdy, když se po mnoha letech stal kardinálem a benátským patriarchou a dokonce i papežem. Když potom zemřel, vytesali mu na náhrobek tento nápis: "Papež Pius X. - chudý a přece bohatý". Protože nikde není bohatší než ten, kdo slouží Kristu a je ochoten přijmout i chudobu, aby mohl pomáhat druhým.

*****

Giuseppe /Josef/ Sarto se narodil 2. června 1835 v Riese v severovýchodní Itálii jako syn chudého rolníka. Jeho otec navíc pracoval jako listonoš. V jedenácti letech chodil Giuseppe každý den 7 kilometrů do školy, později dostal místo v internátě. Po skončení studií byl ve třinácti letech vysvěcen na kněze a nastoupil jako kaplan v Tombelu. Roku 1867 se stal farářem v Salzenu.

V roce 1884 přijal biskupské svěcení a byl ustanoven v Mantově. O devět let později byl jmenován kardinálem a benátským patriarchou. Vůde, kde působil, se přátelil především s prostými lidmi a vynikal skromností.

4. srpna 1903 byl zvolen papežem. Se slzami v očích prosil kardinály, kteří jej zvolili, aby vybrali někoho jiného: "Nejsem schopen ani hoden být papežem!" Přece však nakonec pokorně volbu přijal. Dokonce - protože i jako kardinál byl velmi šetrný - si už v Benátkách koupil zpáteční lístek na vlak.

Všechny síly věnoval vnitřní obnově církve. Jeho heslem bylo "Obnovit všechno v Kristu". Tuto obnovu zavedl nebo prosadil v mnoha oblastech. Zejména mu záleželo na posvěcení kněží a na větší účasti věřících na liturgii. Vyzýval je k častému svatému přijímání, které umožnil i dětem - do té doby bylo dovoleno přistupovat ke stolu Páně až od 14 let. I jako papež se rád stýkal s prostými lidmi; říkal, že mezi nimi se cítí nejlépe.

Ke konci svého života již tušil, že se blíží válka, a velkou tíž trpěl. 20. srpna 1914, několik týdnů po vypuknutí první světové války, papež Pius X. zemřel. Jeho svátek slavíme 21. srpna.

Pane Bože, nauč nás správně posuzovat a řadit hodnoty a posiluj naši důvěru, že se ty sám postaráš o to, co potřebujeme, budeme-li se my zajímat o potřeby druhých.

*****

R O K P A N N Y M A R I E

SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO

Potom se z hory, které se říká Olivevá, vrátili do Jeruzaléma; není to daleko, jen asi kolik je dovoleno ujít v sobotu. Když přišli do města, vystoupili do horní místnosti domu, kde pobývali. Byli to Petr, Jan, Jakub, Ondřej, Filip a Tomáš, Bartoloměj a Mateuš, Jakub Alfeuv, Šimon Zélot a Juda Jakubův. Ti všichni se sverně a vytrvale modlili spolu se ženami, s Marií, matkou Ježíšovou, a s jeho bratry.

Když nastal den letnic, byli všichni shromážděni na jednom místě. Náhle se strhl hukot z nebe, jako když se žene prudký víchr, a naplnila celý dům, kde byli. A ukázaly se jim jako by ohnivé jazyky, rozdělily se a na každém z nich spe-

činul jeden; všichni byli naplněni Duchem svatým a začali ve vytržení mluvit jinými jazyky, jak jim Duch dával promluvat.

Sk 1,12-14;2,1-4

Pán Ježíš před svým nanebevstoupením dal apoštolům dva velké přísliby: příslib Ducha svatého /Jn 16,7/ a příslib své stálé přítomnosti /Mt 28,20/. Jistě i tato zaslíbení je vedle k tomu, že zůstávali pobremodě a medlili se, a to nejen apoštolové, ale spolu s nimi i Panna Maria, příbuzní Pána Ježíše a ostatní ženy, které s nimi chodily a staraly se o ně. V tomto společenství jistě velmi intenzivně prožívali přítomnost Pána Ježíše /Mt 18,20/, a zde se naplnilo i druhé zaslíbení: o letnicích jim byl dán Duch svatý, který je naplnil a proměnil. Zasluhu na to, že se splnily přísliby Pána Ježíše, mělo celé společenství, každý, kdo do něj patřil, tedy i Panna Maria. Vždyť ona byla naplněna Duchem svatým už při početí Božího Syna /Lk 1,35/, proto i její modlitba byla velmi účinná. Apoštolové si to jistě také uvědomovali, a proto ji prosili, aby se medlila s nimi. A tetché vlastně děláme i my, když ji prosíme o přímluvu. Apoštolové před sesláním Ducha svatého byli slabí, ustrašení lidé, pro které bylo velkou operou a povzbuzením, že se Maria medlila s nimi a za ně. I my jsme slabí a často ustrašení, a zvláště tehdy se utíkáme k Panně Marii. Naše modlitby k Matce Boží neznamenají, že bychom ji stavěli na místo Boha, ale znamenají, že jí předkládáme své starosti a svá trápení a prosíme ji, aby se spolu s námi a za nás medlila, protože věříme v sílu její přímluvy.

Brzy nám začnou prázdniny. Nebudeme muset myslet na své školní povinnosti, zkusme myslet na to, abychom žili ve společenství s Pannou Marií. Sněžme se vytvořit si k ní osobní vztah. V době, kdy žila na zemi, toho prožila tolik, že nám může být blízká v jakékoliv situaci. Můžeme ji brát jako svou maminku nebo jako starší přítelkyni, jako tu, která umí poradit a pomoci nebo jako tu, která se - tak jako my - musela potýkat s každodenními starostmi. Využijme závěr tohoto Mariánského roku k tomu, abychom na ni více mysleli. Představujme si ji vedle sebe, ptajme se jí, jak by jednala, kdyby byla na našem místě. Za těch několik týdnů, které nám ještě zbývají do 15. srpna, může každý z nás získat bližší vztah k Panně Marii. A to bude něco, co si s sebou můžeme vzít i do dalších dnů, týdnů, měsíců jako ovoce Roku Panny Marie, který byl vyhlášen na proto, že by to potřebovala Matka Boží, ale proto, že to potřebujeme my, abychom se lépe zorientovali ve světě, ve kterém žijeme, abychom mohli stále lépe plnit své velké poslání křesťanů, kteří mají být světlem světa.

Maria, pojď s námi a doved nás k Ježíši!

SVÁTOST SMÍŘENÍ

/10. část/

Na začátku, když jsme mluvili o tom, jak často máme přistupovat ke svátosti smíření, jsme si řekli, že katolík je povinen /pedle církevního he příkázání/ se zpovídat nejméně jednou do roka, nejlépe v době velikonoční. Když si však uvědomíme, jaký význam má přijímání této svátosti pro náš duchovní život a růst, pochopíme, že jednou do roka je velmi málo. Pokud nám opravdu záleží na tom, abychom se stále víc Pánu Bohu přibližovali, budeme se zpovídat častěji, řekněme každý měsíc. Abychom se zpovídali pokud možno pravidelně, stanovme si bližší nějakou dobu. Není

nejlepší vybrat si jedno datum, protože když nám do toho ten den něco přijde, už to nejdeš nanseradine, a nezapomínejme, že pravidelnost je pro dobrý duchovní život velmi důležitá. Řekněme si tedy, že každý měsíc přistoupíme ke svátosti smíření například mezi 1. a 10. /nebo mezi 25. předcházejícího a 5. následujícího měsíce, nebo i v jiném období, dostatečně dlouhém, abychom se do něj "vešli", ale přesně určeném a ne delším než asi 10 dnů/, a toto období dodržujeme.

Tady se někdo může zeptat: Proč se tolik lidí zpovídá na začátku měsíce? To spovísí s tzv. "pobožností devíti prvních patků". Sv. Markéta Marie Alacoque /čti "Alakok"/, která žila v 17. století ve Francii, měla zjevení, ve kterých jí bylo uloženo, aby rozšiřovala úctu k Nejsvětějšímu Srdci Páně, spojenou s různými zalíbeními. Jedním z nich je, že ti, kdo po devět prvních patků v měsíci se sebou přijmou Tělo Páně, nezemrou bez milosti Boží, ale že budou na cestu na věčnost posilněni potřebnými svátostmi. Víme, že na okamžiku smrti bude záviset naše věčnost, proto se tento zvyk, přistupovat na první pátek ke sv. přijímání, tak rozšířil. A při této příležitosti lidé zpravidla přijímají i svátost smíření. /S ohledem na spovídající kněze je však vhodnější jít ke svaté zpovědi raději o pár dnů dříve./

Doporučuje se také jednou za čas vykonat svatou zpověď, do které zahrneme delší období /tzv. generální svatou zpověď/. Získáme tak lepší přehled o tom, jak náš život vypadá. Taková svatá zpověď se může konat jednou za rok /roční svatá zpověď/, např. při duchovní obnově nebo na konci roku; na začátku nebo na konci nějaké životní etapy, v nemoci nebo před přijetím některé svátosti /břínování, manželství, kněžství/ za celý uplynulý život /životní svatá zpověď/. Umožní nám vstoupit do nové etapy života "s čistým štítem", začít úplně od začátku. Někdy se nám totiž může stát, že i po svátosti smíření v nás přetrvává pocit nějaké viny nebo dluhu nebo se na určitou věc s odstupem díváme jinak. Je také možné, že jsme někdy v minulosti ~~se~~ zpovídali neplně, že naší svaté zpovědi něco důležitého chybělo. Při generální svaté zpovědi toto všechno můžeme znovu vložit do rukou Božích a svědit jeho milosrdenství. Smazáme, pokud se rozhodneme vykonat generální svatou zpověď, velmi důkladně se na ni připravíme, a také zpovědníka na to předem upozorníme.
/Konec/

Rybka si je vědoma toho, že se při výkladu svátosti smíření nezobla do všech podrobností zabývat všim, co s touto otázkou souvisí. Její snahou bylo probrat to nejdůležitější. Čeká proto na vaše dotazy, pokud máte v něčem nejasnosti a nechte se ptát přímo rodičů nebo zpovědníka.

*****

V průběhu května dostala Rybka dva milé dopisy, které ji moc potěšily.

11. Milá Rybko! Tvůj časopis čteme tři. Nakonec sá o tom s mámou trochu popovídáme. Moc se nám to líbí. Nejvíce povídky. Na prázdniny si zase připravíme nějaké úkoly. Jaké vlení. Měli jsme rybičky v obálce, na kterých byla napsána čísla. Každé číslo představovalo nějaký úkol. Večer jsme plnění úkolů vyhodnotili a tehdy jsme rybku na ráno. Někdy jsme úkol nesplnili, to znamenalo, že nám rybka uplavala, tak jsme se ji snažili ulovit znovu. Ulovené rybky jsme dávali do obálky /sítě/ a na konci prázdnin jsme úlovek spečítali. Výsledky byly skoro stejné. Bylo to prima. - Tak ahoj!

R: Co vy na to, ostatní čtenáři? Rybka se tenhle nápad moc líbí. Zkuste to někdo taky tak. Po prázdninách se nám můžete pochlubit, jak jste byli úspěšní. Lovu zdar!

12. Milá Rybko, u nás jsme tři děti. Mamma nám předčítá tvoje povídky nahlas. Moc se nám to líbí.

R: Rybce se to taky líbí. Už jednou psala o tom, že má radost, když se při čtení sejde několik lidí, čtou si společně a pak si o tom povídají. To je právě to, co si Rybka přeje - aby lidé nebyli sami. A pokud se jí aspoň trochu podařilo k tomu přispět, pak splnila svůj úkol. Díky za přijetí.

Rybka má pro vás jeden námět na prázdniny: zjistěte si, kde v okolí je nějaké mariánské poutní místo a vypravte se tam - s rodiči, sourozenci, kamarády. Kus cesty můžete jít pěšky, aby to byla pout' jak se patří. A až tam budete, vzpomenete si taky na Rybku, na ty, kde ji pro vás připravují i na ty, kde ji spolu s vámi čtou. Po prázdninách můžete napsat, kde všude jste byli.

Letoční "překvapení" je samolepka se znakem řádu křížovníků s červenou hvězdou.

Po vzoru sv. Františka z Assisi, který se staral o nemocné, i po vzoru jeho následovníků /např. sv. Alžběty Durynské/ založila blahoslavená Anežka Česká v Praze Na Františku špitál /tak se tehdy říkalo nemocnicí/, kde se členové špitálního bratrstva starali o nemocné. Z tohoto špitálního bratrstva, které blahoslavená Anežka také založila, později vznikl řád křížovníků s červenou hvězdou. A protože prožíváme Rok blahoslavené Anežky, připomíná vám to Rybka i touto samolepkou.

A teď už nezbyvá, než poděkovat Pánu za jeho pomoc, protože bez ní by se k vám Rybka nedostala, pomoc, která byla občas hodně znát, za podporu všech, kteří Rybce pomáhali, a všem popřít noc a moc krásné prázdniny. Ať se vám nikomu nic vážného nestane, ať si odpočínáte a načerpáte nové síly!

A H O J I